

CYMPAK

(Devil's Night 4)

NIGHTFALL

Copyright © 2020 Penelope Douglas

© Рая Делчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4570-6

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Султрак

Превод от английски:
Рая Делчева

 ciela

На Э. Кинг

Бележка от автора

„Сумрак“ е последният роман от поредицата Devil’s Night. Сюжетите са свързани и е препоръчително, преди да започнете тази, да се запознаете с предходните книги.

Ако решите да не четете „Покварени“, „Скривалището“, „Безчувствен“ и „Конклав“¹, имайте предвид, че може да пропуснете детайли от сюжета и важни елементи от историята на героите.

Ако обичате да разглеждате табла в „Пинтерест“, всяка от книгите ми разполага с такова. Докато четете, можете да се насладите на таблото за „Сумрак“!

<https://www.pinterest.com/penelopedouglas/nightfall-2020/>

Смело напред!
Целувки, Пен

---

¹ Кратка новела, която предстои да излезе на български през 2024 г. – Б. р.

Тази книга е художествена творба. Имената, героите, местата и случките в нея са плод на въображението на автора или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни събития, места и лица, живи или мъртви, е напълно случайна.

Плейлиста:

Слушайте плейлиста на „Сумрак“ тук:
<https://open.spotify.com/user/pendouglas>
<https://open.spotify.com/user/pendouglas>

“99 Problems” на Jay-Z

“#1 Crush” на Garbage

“A Little Wicked” на Valerie Broussard

“Apologize” на Timbaland, One Republic

“Army of Me” на Björk

“Believer” на Imagine Dragons

“Blue Monday” на Flunk

“Down with the Sickness” на Disturbed

“Everybody Wants to Rule the World” на Lorde

“Fire Up the Night” на New Medicine

“Hash Pipe” на Weezer

“Highly Suspicious” на My Morning Jacket

“History of Violence” на Theory of a Deadman

“If You Wanna Be Happy” на Jimmy Soul

“In Your Room” на Depeche Mode

“Intergalactic” на Beastie Boys

“Light Up the Sky” на Thousand Foot Krutch

“Man or a Monster (feat. Zayde Wolf)” на Sam Tinnesz

“Mr. Doctor Man” на Palaye Royale

“Mr. Sandman” на SYML
“Old Ticket Booth” на Derek Fiechter и Brandon Fiechter
“Party Up” на DMX
“Pumped Up Kicks” на 3TEETH
“Rx (Medicate)” на Theory of a Deadman
“Satisfied” на Aranda
“Sh-Boom” на The Crew Cuts
“Teenage Witch” на Suzi Wu
“Devil Inside” на INXS
“Touch Myself” на Genitorturers
“White Flag” на Bishop Briggs
“Yellow Flicker Beat” на Lorde
“You’re All I’ve Got Tonight” на The Cars

*Но не трябва да я съжалявате. Тя беше от онези деца,
които искат да пораснат. И накрая по свое собствено
желание тя порасна един ден по-рано от другите
момичета.*

„Питър Пан“, Джеймс М. Бари

Глава 1

ЕМЪРИ

В наши дни

Беше тихо, но я чух.

Вода. Сякаш се бях скрила зад водопад в дълбините на някаква пещера.

Какво е това, по дяволите?

Примигнах и се събудих от най-дълбокия сън, който някога съм имала. Божичко, бях толкова уморена.

Главата ми лежеше на най-меката възглавница, а ръката ми докосваше разкошна, хладна бяла завивка.

Опипах лицето си, но очилата ми ги нямаше. Огледах се наоколо и с всяка секунда ме завладяваше все по-голямо объркване, защото осъзнах, че съм разположена удобно в огромно легло и тялото ми стои наред него като бонбонче М&М в празна кутия.

Това не беше моето легло.

Огледах се наоколо из пищно обзаведената спалня – цялата в бяло, злато, кристали и огледала, потънала във великолепен разкош, какъвто никога не бях виждала на живо – дишането ми се ускори и изведнъж ме обзе ужас.

Това не беше моята стая. Сънувах ли?

Надигнах се и болка прониза главата ми, а мускулите ми бяха напрегнати, сякаш бях спала цяла седмица.

Сведох поглед и забелязах, че очилата ми бяха сгънати и оставени на нощната масичка. Взех ги, сложих ги и веднага се заех да огледам тялото си. Лежах на леглото и все още бях

напълно облечена в същите прилепнали черни панталони и бял пуловер от сутринта.

Ако изобщо все още беше същият ден.

Обувките ми ги нямаше, но по навик надникнах от леглото и видях, че маратонките ми стояха старателно наместени върху луксозния бял килим със златен филигран.

Оглеждах се из непознатата спалня, докато се опитвах да разбера какво, по дяволите, става, по кожата ми изби студена пот. Къде се намирах?

Измъкнах се от леглото и стъпих на земята с разтреперени крака.

Последно бях във фирмата. Работех по проекта за музея „ДеУит“. Байрън и Елиз си бяха поръчали обяд, а аз излязох и – стиснах основата на носа си, а главата ми пулсираше – и тогава...

Ох, не знам. Какво стана?

Пред себе си забелязах врата и дори не си направих труда да огледам останалата част от стаята и да проверя накъде водеха другите две врати. Грабнах обувките си и се втурнах напред, смятах, че изходът трябва да е натам, и се озовах в някакъв коридор, а хладният мраморен под освежи босите ми крака.

Не спирах да проигравам случилото се.

Не бях пила.

Не бях видяла никакви подозрителни хора.

Не бях получавала необичайни обаждания или пратки.

Не бях...

Опитах се да преглътна няколко пъти и накрая успях да събера достатъчно слюнка. Божичко, бях ужасно жадна. Болка прониза стомаха ми – бях и много гладна. Колко време съм била в безсъзнание?

– Ехо? – повиках тихо и веднага съжалих.

Стига да не бях получила аневризма или пристъп на селективна амнезия, то най-вероятно не бях пристигнала на това място доброволно.

Но ако бях отвлечена и пленена, нямаше ли вратата ми да е заключена?

В гърлото ми се надигна горчилка и всички филми на ужасите, които някога бях гледала, започнаха да се въртят в главата ми.

Моля те, само да не са канибали. Моля те, само да не са канибали.

– Здравей – обади се нечий тих и колеблив глас.

Обърнах се по посока на звука и надникнах към парапета в другия край на коридора, където беше разположен отделен салон със стаи. В тъмния коридор се спотайваше някаква фигура и пристъпваше бавно към площадката на стълбището.

– Кой е там? – Приближих се само на сантиметър, като още премигнах, за да прогоня съня от очите си.

Реших, че срещу мен стоеше мъж. Носеше риза и имаше къса коса.

– Тейлър – обади се накрая той. – Тейлър Динеску.

Динеску? Като нефтена корпорация „Динеску“? Сигурно беше само съвпадение.

Облизах устни и отново преглътнах. Наистина се нуждаех от вода.

– Защо не съм заключен в стаята си? – попита ме той, като излезе от тъмнината и пристъпи към слабата лунна светлина, която се процеждаше през прозорците.

Той накриви глава и забелязах, че косата му беше разрошена и задната част на намачканата му риза висеше отвън.

– Не ни е позволено да се навъртаме около жените – поясни той и ми се стори не по-малко объркан от мен самата. – С доктора ли дойде? Той тук ли е?

За какво говореше, по дяволите? *Не ни е позволено да се навъртаме около жените.* Правилно ли го чух? Звучеше странно, сякаш беше надрусан или е прекарал последните петнайсет години заключен в килия.

– Къде съм? – настоях да разбера аз.

Мъжът направи крачка към мен, а аз отстъпих и побързах да се обуя, подскачайки на един крак.

Той затвори очи и си пое дъх, докато се приближаваше бавно към мен.

– Мили боже – възкликна задъхано той. – Отдавна не съм усещал този аромат.

За какво говореше?

Динеску отвори очи и забелязах, че те бяха пронизващо сини, а махагоновата му коса им придаваше особено впечатляващ вид.

– Кой си ти? Къде съм? – изляях.

Не познавах този мъж.

Той се плъзна към мен с почти животински движения, а лицето му прие хищническо изражение, което накара космите на ръцете ми да настръхнат.

Внезапно застана нащрек. *По дяволите.*

Огледах се наоколо за някакво оръжие.

– Местата се променят – заговори той, а аз отстъпвах по веднъж при всяка негова стъпка напред. – Но името остава същото. „Блекчърч“.

– Какво е това? – попитах. – Къде сме? Още ли се намирам в Сан Франциско?

Той сви рамене.

– Не мога да ти отговоря. Може да сме в Сибир или на десет километра от „Дисниленд“ – отвърна той. – Ще го узнаем последни. Знаем само, че мястото е усамотено.

– Кои сте „вие“?

Колко още хора имаше тук? Къде бяха те?

И в този ред на мисли къде, по дяволите, се намирах? Какво представляваше „Блекчърч“? Звучеше ми познато, но в момента не можех да мисля.

Как беше възможно Динеску да не знае къде е? В кой град или щат? Или поне държавата?

Божичко. *Държавата.* Намирах се в Америка, нали? Не можеше да е иначе.

Започна да ми се гади.

Ами водата? Когато се събудих, долових ромолене и щом наострих уши, чух постоянния тътен, който ни заобикаляше. Да не би да се намирахме близо до водопад?

– Сама ли си? – попита той, сякаш не можеше да повярва, че наистина стоях пред очите му. – Не бива да си толкова близо до нас. Не позволяват на жените да ни доближават.

– Какви жени?

– Сестрите, чистачките, персонала... – отвърна Динеску. – Идват веднъж месечно да ни носят провизии, но оставаме затворени по стаите си, докато не си тръгнат. Да не са те забравили?

Оголих зъби, изгубила търпение. Достатъчно въпроси. Нямах представа за какво говореше Динеску, а сърцето ми биеше толкова силно, че изпитвах болка. *Не позволяват на жените да ни доближават.* Божичко, защо? Отдръпнах се към стълбището, като вървах заднешком, за да не откъсам очи от него, и заслизах, докато той продължаваше да се приближава към мен.

– Искам да се обадя по телефона – заявих аз. – Къде е?

Динеску само поклати глава и сърцето ми се сви.

– Няма и компютри – съобщи той.

Препънах се на едно от стъпалата и се наложи да се опра на стената, за да запазя равновесие. Когато вдигнах поглед, Динеску беше надвиснал над мен и ме гледаше, а устните му се бяха разтеглили в злокобна усмивка.

– Не, не... – Отстъпих още няколко стъпала надолу.

– Не се притеснявай – посъветва ме той. – Исках само да те подуша. Той ще иска да е първият, който ще те опита.

За кого говореше? Погледнах към дъното на стълбите и видях стойка с чадъри. Бяха достатъчно остри. *Ще свършат работа.*

– Тук не идват никакви жени. – Той се приближаваше все повече и повече. – Поне не и такива, които да можем да докоснем.

Отстъпих още по-назад. Чудех се дали ще успее да ме хване, ако хукна за оръжие. Дали би го направил?

– Без жени и без каквато и да било комуникация с външния свят – продължи той. – Без наркотици, алкохол и никакви цигари.

– Какво е „Блекчърч“? – попитах.

– Затвор.

Огледах се наоколо и забелязах луксозния мраморен под, аплиците и разточителните златни акценти и статуи.

– Хубав затвор – смотолевих аз.

Каквото и да представляваше в този момент, това място очевидно е било нечий дом. Имение... замък или нещо подобно.

– Изолиран е – въздъхна той. – Къде мислиш, че разни директори и сенатори изпращат проблемните си деца, когато искат да се отърват от тях?

– Сенатори... – не довърших аз, защото ме осени една мисъл.

– Някои важни клечки не могат да си позволят техните синове – и наследници – да се появяват по новините за това, че са влезли в затвора или в някоя клиника или че са били хванати да вършат някакви мръсотии. – Последва въздишка. – Някои от нас са тук от години.

Синове. Наследници.

Тогава разбрах.

Блекчърч.

Не.

Не, сигурно лъжеше. Бях чувала за това място. Но то бе просто градска легенда – място, с което богатшите заплашваха децата си, за да ги държат изкъсо. Усамотена резиденция на отдалечено място, където синовете се изпращат за наказание, но им се позволява да вилнеят и всеки зависи от милостта на останалите. Нещо като „Повелителят на мухите“, но със смокинги.

Само че такова място не съществуваше. Не и наистина.
Нали?

– Има и други? – попитах. – Не си сам?

Устните му се разтеглиха в лукава усмивка и стомахът ми се сви.

– О, има още няколко души – отвърна напевно той. – Грейсън ще се върне довечера с ловната дружинка.

Заковах се на място и усетих, че ми се вие свят.

Не, не, не...

Той спомена *сенатори*.

Грейсън.

Мамка му.

– Грейсън? – промърморих по-скоро на себе си аз. – Уил Грейсън?

Нима той беше тук?

Но Тейлър Динеску, синът на собственика на нефтена корпорация „Динеску“, както вече се бях досетила, не обърна внимание на въпроса ми.

– Имаме всичко необходимо, за да оцелеем, но ако искаме да ядем месо, трябва да го уловим сами – обясни той.

Значи това правеше Уил – заедно с *останалите*. Носеха дивеч.

Не знам дали заради изражението ми, или заради нещо друго, но Тейлър избухна в смях. Противният му кикот ме накара да стисна здраво юмруци.

– Защо се смееш? – изръмжах аз.

– Защото никой не знае, че си тук, нали? – закачи ме той с глас, изпълнен с възхита. – А който е наясно, е възнамерявал да те зареже тук. Ще мине месец преди пристигането на следващия екип с провизиите.

Затворих очи за секунда, наясно с онова, което се опитваше да ми каже.

– Цял месец – замисли се той.

Очите му обходиха тялото ми и аз осъзнах цялата сериозност на положението си.

Намирах се в средата на нищото с кой знае колко мъже, които в продължение на бог знае колко време са били лишени от възможност за всякакви пороци и от контакт с външния свят, а един от тях изгаряше от желание да ме измъчва, стига да успееше отново да се докопа до мен.

Освен това според Тейлър в близкия месец нямах никаква надежда някой да ми се притече на помощ.

Някой се беше постарал да ме доведе тук и пристигането ми да остане незабелязано. Наистина ли нямаше никого, който да надзирава имението? Някаква охрана? Видеонаблюдение? Някой, който да контролира затворниците?

Стиснах зъби, изпаднала в пълно недоумение как да постъпя, но знаех, че трябваше да действам бързо.

В този момент обаче чух някакъв шум и очите ми се стрелнаха към Тейлър, а отвън се разнесе лай и вой.

– Какво е това? – попитах.

Вълци? Звукът се приближаваше.

Той отмести поглед към входната врата зад гърба ми и после отново спря очи върху мен.

– Ловната дружина – отвърна той. – Явно са се върнали по-рано.

Ловната дружина.

Уил.

И кой знае още колко други затворници, които можеше да са също толкова зловещи и страховити като този пред мен...

Лаят вече се беше доближил съвсем близо до къщата и аз погледнах нагоре към Тейлър, неспособна да успокоя дишането си. Какво щеше да стане, когато влязат и ме видят?

Но Тейлър само ми се усмихна отвисоко.

– Моля те, бъди така добра да побегнеш – насърчи ме той. – Умираме за някакво развлечение.

Сърцето ми се сви. Не можеше да е истина. *Не можеше да е истина.*

Отстъпих назад и продължих надолу по стълбите, без да откъсвам очи от Тейлър, който крачеше бавно към мен, и кръвта ми закипя.

– Искам да говоря с Уил – настоях аз.

Може би щеше да *иска* да ме нарани, но може и да не беше така. Какво би сторил?

Да можех само да поговоря с него...

Но Тейлър се засмя и сините му очи заискриха от удоволствие.

– Той не може да те защити, скъпа. – Подът на горния етаж изскърца и Тейлър наклони глава назад, за да погледне тавана. – Айдън се е събудил.

Айдън. Кой беше той?

Не смятах да оставам, за да го разбирам. Не знаех дали наистина щях да съм в опасност с тези хора, но бях сигурна, че ако побегнех, нямаше да ми се налага да поемам подобен риск.

Прескочих последните няколко стъпала, завих покрай парапета и се втурнах към задната част на къщата, преследвана от воя на Тейлър надолу по тъмния коридор, а челото ми вече беше плувнало в студена пот.

Не можеше това да е истина. Трябваше да има видеонаблюдение. Отказвах да приема, че богатите родители биха пратили тук своите наследници без някаква застраховка за тяхната безопасност. Ами ако някой пострада? Или се разболее сериозно?

Сигурно беше някаква... шега. Съвсем неуместен и извънредно амбициозен номер. Наближаваше Нощта на Дявола и той беше решил да ме включи. Най-накрая.

„Блекчърч“ не съществуваше. В гимназията Уил дори не вярваше, че това място е истинско.

Подминавах стаи, някои от които имаха по една врата, други – по две, а трети нямаша нито една, и коридорът се разклоняваше, а аз нямаш никаква представа къде щях да се озова. Просто тичах.

Подметките на маратонките ми скърцаха по мраморния под и миризмата на старинния интериор погъделичка носами. Тук нямаше никаква топлина.

Стените се променяха от кремави към кафеникавочервени и черни, като на места бяха покрити с прогнили, избелели тапети, таваните бяха безкрайно високи, а до прозорците, които бяха осем пъти по-високи от мен, се спускаха огромни пердета.

Но лампите искряха и огряваха със слаба светлина всеки офис, кабинет, салон и игрална зала, които подминах.

Спрях, обърнах се при втория завой вдясно и се втурнах по коридора, благодарна за тишината, но едновременно с това и обезпокоена от нея. Преди секунди пред входната врата имаше хора. Вече трябваше да се влезли в къщата. Защо не долавях никакъв шум?

По дяволите.

Мускулите ми изгаряха и дробовете ми се бяха свили, а когато нахлух в последната стая в дъното на коридора и изтичах до прозореца, не можах да не изпъшкам. Отворих го и хладният въздух нахлу вътре и развя завесите. Потреперих от гледката на безкрайната тъмна зелена гора, която се простираше навън, почти черна на фона на надвисналата нощ.

Канадска ела. Огледах местността. Имаше и смърч, както и бял бор. Усетих острата влажна миризма на мъх и се замислих. Вече не се намирах в Калифорния. Тези дървета се срещаха на места далеч на север.

Не бяхме и в Тъндър Бей. Намирахме се някъде много по-далеч.

Оставих прозореца отворен и отстъпих крачка назад, обзета от колебание. Студеният въздух проникна през бялата ми блуза с къс ръкав, няхах представа къде се намирах, колко отдалечено беше това място от всякаква цивилизация, нито с какви природни стихии ще ми се наложи да се справям без подготовка.

Изтичах от стаята, прилепих се до стената и тихо запристъпвах надолу по коридора, като отварях очите си на четири. *Мисли, мисли, мисли...*

Навярно бяхме близо до някой град. По стените имаше картини, безценни антики, масивни полилеи и цялото място беше обзаведено страшно разточително.

Невинаги е било затвор.

Никой не би пропилял толкова пари за нещо, което сбирщина колежанчета ще изпотрошат. Това е бил нечий дом и вероятно не е бил построен прекалено далеч от населено място. Подобна къща служи за развлечение. Имаше дори и бална зала, за бога.

Започнах да кърша нервно ръце. Изобщо не ме интересуваше кой ме беше захвърлил тук. В момента исках само да се скрия на безопасно място.

Но тогава го чух.

Вик – някакъв вой – точно над мен. Заковах се на място и кръвта ми се смрази. Вдигнах поглед и проследих звука, който се понесе от левия ми край и се насочи надясно, а сърцето ми прескочи един удар, щом дъските над мен изскърцаха изпод нечия тежест.

И то на няколко места. Едновременно.

Бяха на горния етаж и бяха повече от един. Тейлър видя, че побягнах насам. Но защо се бяха качили на горния етаж?

После си спомних какво още се намираше там. Айдън.

Тейлър говореше за него, сякаш представляваше някаква заплаха. Дали смятаха да отидат първо при него?

По коридора се разнесе ехтенето на някакъв глас и аз напрегнах слух, а прозорецът зад мен продължаваше да ме зове.

Отдолу се разнесе друг вик, вероятно откъм фойето, а накрая се чу още един вой, идващ отнякъде близо до мен.

Завъртях се зашеметена. Какво, по дяволите, ставаше? По цялото ми тяло премина тръпка и се усилих да преглътна горчилката, надигнала се в гърлото ми.

Разпръсваха се.

Вълци. Спрях за момент и си припомних виковете отвън. Движеха се като вълци. Глутницата се разделя, за да обгради плячката си и да изпита слабостите ѝ. Заобикалят я отстрани и отзад.

Очите ми плувнаха в сълзи и вирнах брадичка, за да ги прогоня. *Уил.*

Колко ли време беше прекарал на това място? Къде бяха приятелите му? Дали ме беше довел тук, за да ми отмъсти? Какво, по дяволите?

Преди години му казах да не ме предизвиква. Предупредих го. Вината не беше моя. Той сам се вкара там.

Втурнах се в зала за билиард, грабнах една бухалка за крикет от стената, промъкнах се обратно навън и продължих да се оглеждам и да се движа, допряла гръб плътно до стената. Тръпки побиха ръцете ми и въпреки студата вратът ми беше плувнал в пот. Бях напрегнала слух и крачех тихо стъпка по стъпка.

Нещо издрънча на пода над мен и аз си поех рязко дъх и отново стрелнах с поглед тавана, а после се скрих зад стълбите.

Какво ставаше, дявол го взел?

Синкава светлина, подобна на лунен лъч, процеждащ се през прозорец, огря тъмния мраморен под по продължението на коридора и аз го последвах, вървях към задната част на къщата.

Поех си дъх и ме лъхна някаква остра миризма. Беше стерилна и наподобяваше белина. Тейлър спомена, че чистачите и персоналът тъкмо са си тръгнали.

Коленете ми трепереха и сърцето ми биеше оглушително. Имах чувството, че вече бях хваната в капан, без дори да го подозирам.

– Насам! – извика някой.

Поех си рязко дъх, шмугнах се зад един ъгъл и се долепих до стената.

Надникнах иззад завоя и видях няколко сенки, които крачеха покрай стената и забелязаха отворения ми прозорец.

– Избягала е! – провикна се един от тях.

Издишах и свих ръце в юмруци. *Да!* Решиха, че съм се измъкнала през прозореца.

Мъжете затропаха по пода и се надявах, че са се втурнали обратно към фойетото, а докато звукът от стъпките им заглъхваше, притиснах устата си с ръка.

Слава богу.

Не чаках и миг повече. Тичах непрестанно, докато не намерих кухнята в югозападната част на къщата. Без да светвам лампите, се втурнах към хладилника и го отворих със замах, а рафтовете с плодове и зеленчуци се разклатиха от рязкото движение.

Надникнах вътре, зашеметена от размерите на цялото нещо. Беше хладилно помещение. А Тейлър ми беше казал, че им се налага да ловуват, ако искат месо. Тук имаше цели планини от храна.

Пристъпих вътре и разтреперена от рязката смяна на температурата, започнах да оглеждам рафтовете с храна, които, изглежда, бяха заредени съвсем скоро. Имаше сирена, хляб, колбаси, масло, мляко, моркови, тиква, краставици, домати, грозде, банани, манго, марули, боровинки, кисело мляко, хумус, пържоли, шунки, цели кокошки, бургери...

А вероятно имаха и килер с провизии.

Защо тогава им се налагаше да ловуват?

Без да губя повече време, взех мрежестата торба, която висеше вътре, изхвърлих продуктите, които съдържаше, и бързо я напълних с шишета вода, една ябълка и малко сирене. Може би трябваше да взема повече храна, но в момента не можех да нося нищо по-тежко.

Изскочих от хладилното помещение, завързах торбата и изтичах до прозореца, а когато се надигнах на пръсти, забелязах фенерите, които танцуваха из просторната морава навън.

Едва не се усмихнах. Имах време да намеря палто или пуловер и да се разкарам от това място, преди да са се върнали.

Завъртях се на пета и направих крачка напред, но тогава видях пред себе си една тъмна фигура, облегната на вратата на кухнята и загледана в мен.

Вкамених се и сърцето ми се качи в гърлото.

Предполагах, че гледаше към мен. Лицето му беше потънало в сянка.

Дробовете ми замръзнаха и ме прониза болка.

После си спомних... *вълците*. Те те обграждат.

Всички освен един. Той те напада фронтално.

– Ела тук – промълви тихо той.

Ръцете ми се разтрепериха, познала гласа му. Думите му бяха същите, които ми беше казал и в онази нощ.

– Уил...

Той пристъпи в кухнята, луната огря лицето му с бледата си светлина и усетих как ме прониза остра болка.

В училище беше едър, но сега...

Преглътнах, за да навлажня пресъхналата си уста.

По разрошената му, но подстригана шоколадовокафява коса блещукаха няколко дъждовни капки. Никога до този момент не го бях виждала с набола брада, но тя му придаваше по-твърд вид – и далеч по-опасен, като му отиваше по начин, който не си бях и представяла.

Гръдният му кош се беше разширил, а бицепсите му бяха станали по-големи. Той вдигна ръце и се зае да избърше с кърпа кръвта, обагрила пръстите му. Опакоето на дланите му беше покрито с татуировки, които изчезваха под ръкавите на черния му суитшърт.

Когато го видях за последно, нямаше никакви татуировки.

В нощта, в която го арестуваха.

Откъде беше кръвта? От лова?

Заотстъпвах, докато той крачеше бавно към мен, без да ме поглежда, съсредоточен върху почитването на ръцете си.

Бухалката за крикет. Къде беше останала?

Запримигвах бързо. *Мамка му*. Бях я оставила на пода в хладилното помещение, докато взимах храната.

Стрелнах хладилника с поглед, за да преценя разстоянието.

Огледах плотовете, забелязах три стъклени аптекарски шишенца и се пресегнах към тях, като успях да бутна едното на пода между нас. То падна и се разби на парченца, а Уил спря за миг с усмивка в очите, докато аз продължавах да отстъпвам назад към хладилника.

– Този път няма да осъмнеш в спалния ми чувал – предупреди ме той.

Взех още един буркан и го хвърлих на пода, докато се приближавах към целта си. Ако скочеше да ме нападне, щеше да се подхлъзне на стъклата.

– Не ми давай обещания, които не можеш да спазиш – предизвиках го аз. – Продължаваш да не си алфа.

Той повдигна една тъмна вежда, но продължи да се движи към мен.

Вената на врата ми пулсираше лудо и стомахът ми се беше свил, но... докато стъклата хрущяха под ходилата му и очите му бяха вперени в мен, между краката ми се зароди пулсиращо усещане и едва не изстенах.

– Знаеш ли защо съм тук? – попитах го аз.

– Да не би да не си слушала?

Стиснах зъби и не му отговорих.

На лицето му се разля лукава усмивка и тогава всичко ми стана ясно. Не очаквах да стане така, но винаги съм знаела, че този момент все някога щеше да настъпи.

– Знаеш много добре – настоях аз. – Нали?

Уил кимна.

– Не искаш ли да ми обясниш?

– Има ли значение?

Той поклати глава.

Преглътнах с усилие. *Да, така си и мислех.*

Заради мен лежа в затвора две години и половина. И не само той. Най-добрите му приятели, Деймън Торънс и Кай Мори, също получиха присъди.

Сведох поглед за миг, защото знаех, че случилото се с Уил не беше справедливо, но едновременно с това бях сигурна, че ако можех, не бих постъпила другояче. Бях му казала да стои далеч от мен. Бях го предупредила.

– Искан ми се никога да не те бях срещала – едва прошепнах аз.

Уил спря и стъклото изскърца под тежестта му.

– Повярвай ми, момиче, чувството е напълно взаимно.

Отстъпих назад, но неволно докоснах крака си и усетих нещо в джоба си. Продължих да вървя към хладилника, бръкнах в панталоните си и измъкнах някакво парче метал, което се оказа джобно ножче с черна дръжка.

Откъде се беше взело?

Нямах навика да нося нож.

Пуснах торбата, разтворих острието и изпънах ръка пред себе си, но Уил светкавично ме хвана за китката и ме принуди да разворя пръсти. Съпротивлявах се и се опитах да задържа оръжието, но той беше прекалено силен. Извиках, неспособна повече да се съпротивявам, и ножчето падна с дрънчене на мраморния под.

Уил ме завъртя, хвана ме за яката и ме издърпа, а после ме притисна с тяло към плота.

Той впери поглед в мен, а аз дишах тежко и кичур от косата гъделичкаше устните ми.

– По алфа мъжкар ли си падаш? – предизвика ме Уил.

– Не можем да контролираме желанията си – пронизах го с поглед аз.

Той ме изгледа свирепо, доста по-добре запознат с тези думи, отколкото би му се искало, и ако не бях толкова ужасена, сигурно щях да се изсмея.

Накрая Уил изръмжа и ме преметна през рамото си.

– Значи е време да се запознаеш с един – заяви той.